

Vlaams
Parlement

stuk **1151** (2010-2011) – Nr. 1
ingediend op 17 mei 2011 (2010-2011)

Voorstel van decreet

van mevrouw Katrien Schryvers, de heren Lieven Dehandschutter,
Kurt De Loor, Ward Kennes en Willy Segers
en de dames Els Robeyns en Sonja Claes

houdende wijziging van het decreet
van 16 januari 2004
op de begraafplaatsen en de lijkbezorging,
wat de wens inzake de laatste rustplaats betreft

TOELICHTING

Artikel 2, eerste lid, van het decreet van 16 januari 2004 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging bepaalt dat iedere gemeente ten minste over één begraafplaats moet beschikken. Daarnaast wordt gesteld dat meerdere gemeenten zich kunnen verenigen om over een gemeenschappelijke begraafplaats te beschikken. Op iedere begraafplaats moet een urnenveld, een strooiweide en een columbarium zijn.

Het vijfde lid van artikel 2 stelt dat, behoudens het verlenen van een concessie, de begraving van een stoffelijk overschot of de begraving van een asurn of de bijzetting ervan in een columbarium op de gemeentelijke of intergemeentelijke begraafplaats kosteloos is voor de personen die ingeschreven zijn in de bevolkingsregisters, het vreemdelingen- of wachtregister van de gemeente, respectievelijk de gemeenten die deel uitmaken van het intergemeentelijke samenwerkingsverband. Dat geldt eveneens voor de uitstrooiing van de as.

Regelmatig krijgen gemeenten de vraag om een overledene die niet in de eigen bevolkingsregisters, het vreemdelingen- of wachtregister ingeschreven is, toch op de gemeentelijke begraafplaats te kunnen begraven. Vaak gaat het dan om personen die in de bewuste gemeente geboren en opgegroeid zijn, of er vele jaren gewoond hebben, en ten aanzien van familieleden de wens geuit hebben om in hun gemeente van oorsprong begraven te worden. Dat is bijvoorbeeld ook dikwijls het geval bij oudere mensen die in een woon- en zorgcentrum zijn ingeschreven. Een gemeente kan zelf beslissen om al dan niet op zo een verzoek in te gaan, wat in de meeste gevallen ook gebeurt. Een gemeente kan in haar huishoudelijk reglement op de begraafplaatsen en de lijkbezorging immers opnemen dat personen die niet in haar bevolkingsregisters, vreemdelingen- of wachtregister zijn ingeschreven, op haar begraafplaatsen kunnen worden begraven. De gemeente bepaalt de voorwaarden waaronder een niet-inwoner op haar begraafplaatsen begraven kan worden. Zij kan het begraven van niet-inwoners toestaan onder dezelfde voorwaarden als de voorwaarden die voor haar inwoners gelden. Zij kan ook beslissen om een retributie of belasting voor de begraving van niet-inwoners te heffen. Dat de gemeenten over deze mogelijkheid beschikken, werd door de minister van Binnenlands Bestuur in zijn antwoord op een schriftelijke vraag ter zake¹ bevestigd. Als de begunstigde van een concessie een niet-inwoner is, is de gemeente zelfs verplicht om die persoon op haar begraafplaats te laten begraven.

Het hangt dus vaak van de goodwill van de burgemeester af of de nabestaanden hun overledene mogen begraven op de plaats waar die dat het liefst gewild zou hebben. Het probleem daarbij is dat het voor de burgemeester vaak onmogelijk is om de werkelijke wens van de overledene te achterhalen. Of de argumenten van de nabestaanden waarheidsgetrouw zijn, kan eigenlijk niet worden gecontroleerd.

De indieners van dit voorstel van decreet willen meer zekerheid creëren over de naleving van de laatste wensen van de overledene door het mogelijk te maken om de plaats waar men begraven wil worden, ook in de wilsbeschikking op te nemen.

Iedereen kan immers tijdens zijn leven vrijwillig een schriftelijke kennisgeving van zijn laatste wilsbeschikking aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn gemeente bezorgen. Die laatste wilsbeschikking kan echter enkel handelen over de wijze van lijkbezorging, de asbestemming, evenals over het ritueel van de levensbeschouwing voor de

¹ Schriftelijke vraag nr. 102 van 11 december 2009 van Vlaams volksvertegenwoordiger Katrien Schryvers.

uitvaartplechtigheid. De indieners van dit voorstel van decreet willen de mogelijkheid scheppen dat iedereen in die wilsbeschikking te kennen kan geven in welke gemeente hij uiteindelijk een laatste rustplaats wil vinden. Op die manier is er geen discussie meer mogelijk over wat de werkelijke wensen van de overledene zijn.

Katrien SCHRYVERS

Lieven DEHANDSCHUTTER

Kurt DE LOOR

Ward KENNES

Willy SEGERS

Els ROBEYNS

Sonja CLAES

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. In artikel 15, §1, van het decreet van 16 januari 2004 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° in het tweede lid worden de woorden “evenals over het ritueel van de levensbeschouwing voor de uitvaartplechtigheid” vervangen door de woorden “het ritueel van de levensbeschouwing voor de uitvaartplechtigheid, evenals over de gemeente waar men begraven wil worden of de gemeente waar de as begraven, bijgezet of uitgestrooid moet worden”;
- 2° het vierde lid wordt vervangen door wat volgt:

“Indien het overlijden in een andere gemeente van het Vlaamse Gewest dan die van de hoofdverblijfplaats heeft plaatsgehad of wanneer de overledene de wens heeft uitgedrukt in een andere gemeente dan de gemeente van de hoofdverblijfplaats of van de gemeente waarin het overlijden heeft plaatsgehad, te worden begraven, bijgezet of uitgestrooid, moet de gemeente van de hoofdverblijfplaats zonder verwijl op aanvraag van de gemeente waarin het overlijden heeft plaatsgehad of van de gemeente waar de overledene wenst begraven, bijgezet of uitgestrooid te worden, informatie betreffende de in het tweede lid bedoelde laatste wilsbeschikking bezorgen.”.

Katrien SCHRYVERS

Lieven DEHANDSCHUTTER

Kurt DE LOOR

Ward KENNES

Willy SEGERS

Els ROBEYNS

Sonja CLAES